

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

Επέκταση της διαδοχικής ασφάλισης στους εργαζομένους που μετακινούνται από τον ιδιωτικό τομέα στο δημόσιο, τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου (ν.π.δ.δ.) τους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης (ΟΤΑ) και αντίστροφα και άλλες διατάξεις.

Προς τη Βουλή των Ελλήνων

Οι τομείς, στους οποίους επεκτείνεται η κοινωνική αποστολή του κράτους, είναι πολλοί και ποικίλοι. Ιδιαίτερα, όμως, θέση μεταξύ αυτών κατέχει η κοινωνική ασφάλιση, της οποίας η σημασία είναι τόσο μεγάλη, όσο μεγάλη είναι η ανάγκη του ανθρώπου για κατοχύρωση της ασφάλειας του μέλλοντος του απέναντι σ' όλους τους κοινωνικούς κινδύνους. Και επειδή η ανάγκη αυτή συνεχίζει την ψυχή όλων των ανθρώπων, γι αυτή και η κοινωνική ασφάλιση κατέχει στον αιώνα μας παγκόσμιο μέλημα. Έτσι, η μεν ασφάλιση απέβη, πλέον, κοινωνικό δικαίωμα συνταγματικά κατοχυρωμένο και ηθικά καταξιωμένο, ο δε άνθρωπος έχει απαλλαγεί σε μεγάλο βαθμό από το άγχος για την αντιμετώπιση των κινδύνων, τόσο της εργασιακής, όσο και της μετεργασιακής του ζωής.

Ο εργαζόμενος, όμως, άνθρωπος βρίσκεται πολλές φορές στην ανάγκη να αλλάξει επάγγελμα, με αποτέλεσμα τη διακοπή της ασφάλισης του στον οργανισμό που ήταν ασφαλισμένος και την υπαγωγή του στην ασφάλιση άλλου ασφαλιστικού οργανισμού. Από τη μεταβολή αυτή του ασφαλιστικού οργανισμού προέκυψε η ανάγκη της διατήρησης των ασφαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζομένων, ώστε να μη χάνεται ο χρόνος ασφάλισής τους και να υπάρχει ενότητα στην ασφαλιστική τους κάλυψη.

Τα θέματα που προκύπτουν από την αλλαγή ασφαλιστικού οργανισμού έγινε προσπάθεια να ρυθμισθούν με το ν.δ. 4202/1961, το οποίο με ελάχιστες τροποποιήσεις εξακολουθεί να ισχύει μέχρι τώρα.

Γενικά μπορεί να λεχθεί ότι το ν.δ. 4202/1961 καλύπτει τους απασχολούμενους στον ιδιωτικό τομέα. Αντίθετα δεν καλύπτει τους δημοσίου υπαλλήλους καθώς και τους υπαλλήλους οργανισμών που διέπονται από ειδικό συνταξιοδοτικό καθεστώς (υπάλληλοι ΝΠΔΔ, Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης κ.λπ.). Θα πρέπει, όμως, να τονισθεί ότι ο θεσμός της διαδοχικής ασφάλισης δεν είναι και τελείως άγνωστος για το Δημόσιο, έστω και με άλλη μορφή. Συγκεκριμένα με τις διατάξεις του ν.δ. 164/73, όπως έχουν τροποποιηθεί με το άρθρο 6 του ν. 955/79, εφαρμόζεται ήδη στους υπαλλήλους που μετακινούνται από το δημόσιο προς τα ν.π.δ.δ. και αντίστροφα. Επίσης με το άρθρο 85 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων παρέχεται η ευχέρεια στο δημόσιο υπάλληλο, που αποχωρεί από την υπηρεσία χωρίς να έχει αποκτήσει συνταξιοδοτικό δικαίωμα, να αναγνωρίσει το χρόνο της δημοσίας υπηρεσίας ως χρόνο ασφάλισης στο ΙΚΑ, με καταβολή της εισφοράς ασφαλισμένου απ' αυτόν και του εργοδότη από το δημόσιο.

Παρ' όλα αυτά παραμένει ακόμη ακάλυπτος ασφαλιστικά ο χρόνος των εργαζομένων που μετακινούνται από τον ιδιωτικό τομέα προς το δημόσιο. Κρίνεται, συνεπώς, επιτακτική η ανάγκη να αντιμετωπισθεί και το κοινωνικό αυτό θέμα, γιατί εκτός των άλλων α) θα διευκολυνθεί η κινητικότητα του εργατικού δυναμικού της Χώρας, β) θα πύσει να υπάρχει το αίσθημα της ανασφάλειας και αβεβαιότητας, από το οποίο κατέχεται ο εργαζόμενος όταν αλλάζει επάγγελμα και γ) θα πύσει η ζωείν αναγνώριση από το δημόσιο ορισμένων προϋπηρεσιών υπαλλήλων, για τις οποίες οι μισθωτοί του δημοσίου έχουν καταβάλει εισφορές στους ασφαλιστικούς οργανισμούς.

Επιθυμία και εξαγγελία της Κυβέρνησης είναι να πραγματοποιήσει και το τελευταίο βήμα στον τομέα της διαδοχικής ασφάλισης, ώστε να ολοκληρωθεί η υλοποίηση

των θεωρητικών εννοιών σε θετικά για τους εργαζόμενους και το κοινωνικό σύνολο αποτελέσματα. Για το λόγο αυτό, λοιπόν, ύστερα από προσεκτική μελέτη όλων των παραμέτρων και των αντιστοίχων θετικών ή αρνητικών επιπτώσεων στις συνιστώσες και συνισταμένες του υπό λύση προβλήματος, τα συναρμόδια υπουργεία κατάρτισαν σχετικό νομοσχέδιο, το οποίο ρυθμίζει το θέμα αυτό και το οποίο υποβάλλεται ήδη υπό την κρίση της Εθνικής Αντιπροσωπείας.

Η μέθοδος η οποία επιλέγη για την αντιμετώπιση του θέματος είναι η της αναγνώρισης του χρόνου από τον τελευταίο φορέα (δημόσιο) και η προσμέτρηση αυτού στη λοιπή συντάξιμη υπηρεσία του υπαλλήλου. Η μέθοδος αυτή κρίθηκε ως πιο ενδεδειγμένη για τους εξής λόγους: α) είναι απλή στην εφαρμογή της, β) είναι απαλλαγμένη από γραφειοκρατικές διαδικασίες, γ) έχει το μικρότερο λειτουργικό κόστος και δ) ανταποκρίνεται στις προσδοκίες των υπαλλήλων. Ειδικότερα με τις διατάξεις του νομοσχεδίου ορίζονται τα εξής:

α) Με το άρθρο 1

Με το άρθρο αυτό ορίζεται ότι ο χρόνος κατά τον οποίο οι δημόσιοι υπάλληλοι πριν προσληφθούν στο δημόσιο ήσαν ασφαλισμένοι σε ασφαλιστικούς οργανισμούς κύριας ασφάλισης, λόγω απασχολήσής τους σε τομείς έξω από το δημόσιο, τους ΟΤΑ και τα άλλα ν.π.δ.δ., υπολογίζεται ως συντάξιμος και προσμετρείται στη λοιπή συντάξιμη υπηρεσία τους. Απαραίτητη, όμως προϋπόθεση για την αναγνώριση του χρόνου αυτού είναι η καταβολή συμπληρωματικής εισφοράς εκ μέρους του υπαλλήλου. Η συμπληρωματική εισφορά γίνεται είτε κατά τη διάρκεια της υπηρεσίας του υπαλλήλου είτε μετά την έξοδο του από αυτή, με καταβολή, στο δημόσιο, συμπληρωματικής εισφοράς 8% επί των συνταξίμων αποδοχών του (βασικού μισθού, επιδόματος χρόνου υπηρεσίας και επιδόματος ευδοκίμου παρομότης όπου καταβάλλεται) η των συνταξίμων αποδοχών βάσει των οποίων κανονίστηκε η σύνταξη, αν αυτός που ζητεί την αναγνώριση είναι συνταξιούχος, όπως οι αποδοχές αυτές έχουν διαμορφωθεί κατά το χρόνο υποβολής της αίτησης, και επι χρονικό διάστημα ίσο με τους μήνες που αναγνωρίζονται.

Το ποσό της συμπληρωματικής εισφοράς ο ενδιαφερόμενος μπορεί να το καταβάλει στο δημόσιο είτε εφάπαξ, οπότε έχει έκπτωση 10%, είτε με μηνιαίες δόσεις, οι οποίες παρακρατούνται κάθε μήνα από τις αποδοχές ή τη σύνταξή του. Στην τελευταία αυτή περίπτωση ο αριθμός των δόσεων δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερος του αριθμού των μηνών που του αναγνωρίζονται. Κατ' εξαίρεση, αν η αναγνώριση γίνεται μετά τη συνταξιοδότηση του υπαλλήλου, το ποσό των μηνιαίων κρατήσεων δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερο των 3/4 του ποσού της αυξήσεως που θα προκύψει από την προσθήκη του χρόνου ασφάλισης σε ασφαλιστικό οργανισμό. Στην περίπτωση αυτή ο αριθμός των μηνιαίων δόσεων επιμηκύνεται, κατ' ανάγκην, ανάλογα.

Οι ασφαλιστικές εισφορές (εργοδότη και ασφαλισμένου) που έχουν καταβληθεί στους ασφαλιστικούς οργανισμούς κύριας ασφάλισης για τον αναγνωριζόμενο χρόνο αποδίδονται στο δημόσιο εφάπαξ, αλλά με μια προσαύξηση 10% για κάθε έτος που έχει περάσει από τη διακοπή της ασφάλισης στον οικείο ασφαλιστικό οργανισμό μέχρι την ημερομηνία υποβολής της αίτησης για αναγνώριση του χρόνου αυτού στο δημόσιο. Η προσαύξηση αυτή κρίνεται αναγκαία, προκειμένου να επιτευχθεί μια σχετική προσαρμογή των εισφορών που έχουν καταβληθεί πριν 20, 30 ή 35 χρόνια στα σημερινά οικονομικά και ασφαλιστικά δεδομένα.

Επίσης προβλέπεται ότι η αναγνώριση του χρόνου αυτού γίνεται με πράξη της αρμόδιας διεύθυνσης του Γ.Λ.Κ που υποκείται στα προβλεπόμενα ένδικα μέσα, ύστερα από αίτηση του υπαλλήλου είτε κατά τη διάρκεια της υπηρεσίας του είτε κατά την έξοδο του από αυτήν. Αν η αναγνώριση γίνει μετά την έξοδο του υπαλλήλου, τότε η

αναγνώριση του χρόνου και το ποσό της συμπληρωματικής εισφοράς γίνεται με την πράξη Κανονισμού ή αύξησης της σύνταξης.

Εξυπηρετείται ότι το ίδιο θα ισχύει και για τους ήδη συνταξιούχους.

β) Άρθρο 2

Με το άρθρο αυτό ορίζεται ότι για την αναγνώριση ως συντάξιμου από το δημόσιο του χρόνου που ο υπάλληλος ήταν ασφαλισμένος σε ασφαλιστικούς οργανισμούς κύριας ασφάλισης απαιτείται να έχει θεμελιώσει συνταξιοδοτικό δικαίωμα, βάσει της λοιπής υπηρεσίας του. Η προϋπόθεση αυτή κρίθηκε αναγκαία, προκειμένου να αποφευχθεί το φαινόμενο συνταξιοδότησης από το δημόσιο με ελάχιστα χρόνια υπηρεσίας σ' αυτό. Κυρίως όμως, κρίθηκε επιβεβλημένη για το λόγο ότι στο δημόσιο δεν ισχύει όριο ηλικίας για τη συνταξιοδότηση των υπαλλήλων. Χωρίς, λοιπόν, την προϋπόθεση αυτή θα μπορούσε ένας υπάλληλος να συνταξιοδοτηθεί σε πολύ μικρή ηλικία, προσθέτοντας στα χρόνια της δημοσίας υπηρεσίας και τα χρόνια απασχόλησης στον ιδιωτικό τομέα, πράγμα το οποίο είναι αντίθετο προς τις αρχές των κοινωνικών ασφαλίσεων. Κατ' εξαίρεση μπορεί ο χρόνος αυτός να χρησιμοποιηθεί και για τη θεμελίωση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος, αν ο υπάλληλος έχει συμπληρώσει το 56ο έτος της ηλικίας του και εικοσαετή πραγματική συντάξιμη υπηρεσία, στην οποία όμως δεν συμπεριλαμβάνεται ο εν λόγω χρόνος. Επίσης προβλέπεται η αναγνώριση ολόκληρου του χρόνου αυτού, χωρίς τον περιορισμό της δεκαετίας.

γ) Άρθρο 3

Με το άρθρο 3 ορίζεται ότι οι διατάξεις της συνταξιοδοτικής νομοθεσίας οι οποίες προβλέπουν αναγνώριση χρόνου, για τον οποίο γίνεται λόγος στο άρθρο 1, χωρίς συμπληρωματική εισφορά, εξακολουθούν να ισχύουν, αλλά μόνο για τους υπαλλήλους που υπηρετούν κατά τη δημοσίευση του υπό ψήφιση νόμου. Η εξαίρεση αυτή κρίθηκε σκόπιμη, προκειμένου να αποφευχθεί η δημιουργία ζητημάτων στους υπαλλήλους εκείνους που υπηρετούν ήδη υπό το κρατούν συνταξιοδοτικό καθεστώς και έχουν διαμορφώσει βάσιμα την προσδοκία για την αναγνώριση του χρόνου χωρίς εξαγορά.

Επίσης με το ίδιο άρθρο ορίζεται ότι δεν τίγεται η διάταξη της περιπτ. γ' της παρ. 2 του άρθρου 12 του Κώδικα των Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, βάσει της οποίας αναγνωρίζεται ως πραγματική συντάξιμη υπηρεσία ο χρόνος απασχόλησης στον ιδιωτικό τομέα, ο οποίος απαιτείται ως προσόν για την πρόσληψη σε δημόσια θέση. Η εν λόγω διάταξη κρίθηκε σκόπιμη προκειμένου να μη θιγεί το ειδικό αυτό κίνητρο, το οποίο έχει παρασχεθεί σε ορισμένες κατηγορίες υπαλλήλων (γιατροί κ.λ.π.) για να ενθαρρυνθεί η πρόσληψή τους στο δημόσιο.

Ακόμη ορίζεται ότι καταργούνται οι διατάξεις της συνταξιοδοτικής νομοθεσίας του δημοσίου οι οποίες, για την αναγνώριση ως συντάξιμης της υπηρεσίας με ημερήσια αποζημίωση, απαιτούν να είναι η υπηρεσία αυτή συνεχής και διαρκείας τουλάχιστον 6 μηνών. Η κατάργηση των διατάξεων αυτών κρίνεται επιβεβλημένη, ύστερα από την αναγνώριση του χρόνου στον ιδιωτικό τομέα, ανεξάρτητα από τη διάρκεια του και τον τρόπο της αμοιβής του.

δ) Άρθρο 4

Σύμφωνα με το άρθρο 85 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, οι δημόσιοι υπάλληλοι που αποχωρούν από την υπηρεσία χωρίς να έχουν θεμελιώσει συνταξιοδοτικό δικαίωμα, μπορούν να αναγνωρίσουν το χρόνο της δημοσίας υπηρεσίας ως χρόνο ασφάλισης στο ΙΚΑ (εφόσον ήσαν σ' αυτό ασφαλισμένοι πριν από την πρόσληψή τους στο δημόσιο ή ασφαλίθηκαν μετά τη λύση της υπαλληλικής σχέσης) με καταβολή των ασφαλιστικών εισφορών, εργοδότη, μεν από το δημόσιο, ασφαλισμένου δε από τον ίδιο τον υπάλληλο.

Η ανωτέρω ρύθμιση, καίτοι αντιμετωπίζει ένα σοβαρό κοινωνικό ασφαλιστικό θέμα, έχει περιορισμένη εφαρμογή, γιατί καλύπτει μόνο τους δημοσίους υπαλλήλους, που μετακινούνται από την ασφάλιση του δημοσίου στην ασφάλιση του ΙΚΑ. Έτσι μένουν ακάλυπτοι όλοι οι άλλοι υπάλληλοι, οι οποίοι μετά την αποχώρησή τους από το δημόσιο ασφαλίθηκαν σε ασφαλιστικούς οργανισμούς κύριας ασφάλισης εκτός του ΙΚΑ.

Με το άρθρο 4 τροποποιείται το άρθρο 85 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, ώστε να αποκτήσει γενική μορφή και να καλύψει όλες τις περιπτώσεις, ακόμη και κατηγορίες υπαλλήλων που δεν αφορούν τη δημοσιονομική ιδιότητα πλην όμως συνταξιοδοτούνται από το δημόσιο (προσωπικό ΕΛΤΑ, ειδικών κατηγοριών, εκπαιδευτικών ανεγνωρισμένων σχολείων αλλοδαπής άθρων 2 και 3 συνταξιοδοτικού κώδικα.

Επίσης εφαρμόζεται και για τα όργανα της Αγροφυλάκης που είχαν ασφαλιστεί στο ΤΣΑΟΑ και αποχώρησαν της υπηρεσίας μέχρι την 31 Δεκεμβρίου 1976, χωρίς να δικαιωθούν σύνταξη απ' αυτό, είτε συνταξιοδοτήθηκαν από άλλο φορέα κύριας ασφάλισης (ΙΚΑ) με προσμέτρηση του χρόνου ασφάλισης στο ΤΣΑΟΑ, (το οποίο μετονομάστηκε από 1η Ιανουαρίου 1977, σε Ταμείο Αρωγής Οργάνων Αγροφυλάκης) χωρίς να έχουν καταβληθεί οι αναλογούσες εισφορές.

ε) Με το άρθρο 5

Με το άρθρο αυτό δίδεται ο κρονομικότητα στις διατάξεις του νομοσχεδίου για λόγους της μεταχείρησης στην απόλυση των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων.

στ) Με το άρθρο 6

Με το άρθρο αυτό επεκτείνονται οι διατάξεις του νομοσχεδίου στους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης και στα άλλα ν.π.δ.δ., προκειμένου η διαδοχική ασφάλιση να πάρει καθολική μορφή.

ζ) Με το άρθρο 7

Με το άρθρο αυτό εξουσιοδοτούνται οι αρμόδιοι υπαυργγοί να ρυθμίζουν με κοινές αποφάσεις τους, τις αναγκαίες λεπτομέρειες για την εφαρμογή του υπό ψήφιση νόμου.

η) Με το άρθρο 8

Όπως είναι γνωστό, στόχος της κοινωνικής ασφάλισης είναι η καταβολή παροχών στον ασφαλισμένο ή στα επιζώντα μέλη της οικογένειάς του, σε τέτοιο ύψος ώστε να αναπληρώνεται όσο είναι δυνατόν το εισόδημα του που χάνεται, λόγω αποχώρησης του από την ενεργό απασχόληση.

Ο παραπάνω στόχος πραγματοποιείται όταν επέρχεται ο ασφαλιστικός κίνδυνος ανικανότητας για εργασία δηλ. η αναπηρία, τα γηρατειά ή ο θάνατος.

Κατά γενική αρχή του ασφαλιστικού δικαίου οι ασφαλιστικές παροχές πρέπει να είναι ανάλογης των εισφορών και του χρόνου ασφάλισης.

Η παραπάνω γενική αρχή εφαρμόζεται, κυρίως, στις περιπτώσεις που οι κοινωνικοασφαλιστικές παροχές στηρίζονται αποκλειστικά στις εισφορές ασφαλισμένου.

Στις περιπτώσεις αυτές προέχει ο χαρακτηρισμός ανταποδοτικότητας των εισφορών-παροχών.

Υπάρχουν, όμως, και περιπτώσεις που κάμπτεται ο ανταποδοτικός χαρακτήρας της ασφαλιστικής παροχής και ως τέτοιες περιπτώσεις θεωρήθηκαν η συνεισφορά εργοδότη, όπως και η ύπαρξη κοινωνικού πόρου ή άλλη επιβάρυνση τρίτων, που είναι ουσιώδης σε σύγκριση με τις εισφορές των ασφαλισμένων.

Άλλωστε, δεν πρέπει να αγνοηθεί και η κοινωνικότητα των ασφαλισμένων παροχών με τη θέσπιση κατωτάτων ορίων συντάξεων που εξασφαλίζουν ένα ελάχιστο όριο συντήρησης στις μεγάλες ομάδες των συνταξιούχων, και που αυτό δεν μπορεί να επιτευχθεί με απόλυτο σεβασμό στον

Της 7ης ειδικής συνεδριάσεως της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συμβουλίου της 15ης Ιουνίου 1983

κανόνα της ανταποδοτικότητας, Για τον ίδιο λόγο δεν μπορεί να επιτευχθεί η συνταξιοδότηση των αναπήρων με τις μειωμένες προϋποθέσεις χρόνου ασφάλισης και καθόλου προϋποθέσεις στις περιπτώσεις του εργατικού ατυχήματος.

Στις παραπάνω περιπτώσεις που αίρεται ο αναποδοτικός χαρακτήρας της ασφαλιστικής παροχής είναι δυνατή η θέσπιση ανώτατου ορίου ασφαλιστικών παροχών.

Πέραν των ανωτέρω, οι ασφαλιστικές παροχές δεν συνδέονται συνταγματικά με τις ασφαλιστικές εισφορές, γιατί κάθε μια κατηγορία στηρίζεται σε άλλη συνταγματική βάση. Οι ασφαλιστικές εισφορές θεμελιώνονται στην συνταγματική υποχρέωση των πολιτών να συνεισφέρουν στα δημόσια βάρη (άρθρα 4 και 5 του Συντάγματος).

Οι ασφαλιστικές παροχές στηρίζονται στη συνταγματική υποχρέωση του Κράτους για κοινωνική ασφάλιση των εργαζομένων (άρθρα 21 και 22 του Συντάγματος).

Συνεπώς οι ασφαλιστικές εισφορές δεν λειτουργούν καθοριστικά για το είδος, το ύψος και την ποιότητα των ασφαλιστικών παροχών.

Με τη θέσπιση ανώτατου ορίου παροχών (κυρίως συντάξεων) με διοικητικές πράξεις και εξουσιοδότηση νόμου, η νομολογία των ανωτάτων δικαστηρίων διχάστηκε. Ο μ.ν. Α.Π. έκρινε ότι η θέσπιση ανώτατου ορίου σύνταξης με καταστατική διάταξη είναι αντισυνταγματική, διότι δεν συντρέχουν λόγοι γενικότερου κοινωνικού ή δημοσίου συμφέροντος που να δικαιολογεί τη θέσπιση δυσμενούς διάκρισης σε βάρος ορισμένων μόνο ασφαλισμένων, το δε ΣΤΕ έκρινε συνταγματική θέσπιση ανώτατου ορίου σύνταξης.

Οι αυτές απόψεις διατυπώθηκαν από τα δυο ανώτατα δικαστήρια και στη θέσπιση ανώτατου ορίου εράπαξ παροχών, πλην όμως το Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο, στο οποίο παραπέμφθηκε η διαφορά, διότι επρόκειτο για ερμηνεία τυπικού νόμου, με την αριθμ. 9/80 απόφαση του, έκρινε «ότι η επιβολή του ανώτατου ορίου εράπαξ βοήθηματος δια του οποίου δεν αναιρείται μεν, κατ' αρχήν, η κλιμάκωσις των απονεμομένων εράπαξ παροχών, εν αντιποικεία προς την κλιμάκωσιν των υποκειμένων εις ασφαλιστικές εισφοράς αμοιβών, ορίζεται όμως ποσόν μέχρι του οποίου η τυχούσα κλιμάκωσις των εράπαξ παροχών εξικνεύεται, δεν δύναται εν πάση περιπτώσει να θεωρηθεί ως αντικειμένη εις την καθιερουμένην υπό του Συντάγματος αρχήν της ισότητας».

Για να αρθεί η διαφορά αυτή μεταξύ των δυο δικαστηρίων και για να αποκλειστούν οι προκλητικά υψηλές παροχές σε ορισμένες κατηγορίες ασφαλισμένων, όταν η χρηματοδότηση των παροχών στηρίζεται, κυρίως, σε κοινωνικούς πόρους ή σε υπέρμετρες εργοδοτικές εισφορές που βαρύνουν κρατικές επιχειρήσεις ή εκμεταλλεύσεις ή εκμεταλλεύσεις με έντονο μονοπωλιακό χαρακτήρα, κρίνεται σκόπιμη η δια τυπικού νόμου θέσπιση ανώτατου ορίου σύνταξης.

Τη σκοπιμότητα αυτή καλύπτει η διάταξη του άρθρου 8 του νομοσχεδίου.

Άρθρο 9.

Με το άρθρο 9 ορίζεται η έναρξη ισχύος του υπό ψήφιση νόμου, η οποία είναι η ημερομηνία δημοσίευσής του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, εφόσον δεν ορίζεται διαφορετικά στις επιμέρους διατάξεις.

Η Κυβέρνηση πιστεύει ότι με το υπόψη νομοσχέδιο ρυθμίζεται θετικά το μεγάλο ηθικό και κοινωνικό θέμα της διαδοχικής ασφάλισης και για το λόγο αυτό παρακαλεί για την επιψήφισή του.

Αθήνα, 24 Αυγούστου 1983

Οι Υπουργοί

Εσωτερικών
Γ. ΓΕΝΝΗΜΑΤΑΣ
Κοινων. Ασφαλίσεων
ΕΛ. ΒΕΡΥΒΑΚΗΣ

Οικονομικών
Δ. ΚΟΥΛΟΥΡΙΑΝΟΣ
Εμπορικής Ναυτιλίας
Γ. ΚΑΤΣΙΦΑΡΑΣ

Μέλη : Νικόλ. Θέμελης, Πρόεδρος, Ηλ. Κάμτσιος, Ιωάν. Κατσιάκας, Αθαν. Αθριανός, Αντιπρόεδροι, Σταμ. Πασσάς, Γεώργ. Καραχάλιος, Ιωάν. Λογοθέτης, Ευάγ. Καλλιότσης, Νικ. Παπαγιαννίδης, Ιωάν. Καρατζάς, Αναστ. Γκόννης, Νικητ. Νικητάκης, Νικ. Κόντος, Αχιλ. Γκατσόπουλος και Δημ. Ματσιώτας, Σύμβουλοι.

Οι Σύμβουλοι Ανρ. Καρανίκος, Στεργ. Βάλλας και Παν. Γιαννακόπουλος απουσίασαν δικαιολογημένα.

Γενικός Επίτροπος της Επικρατείας : Πλουτ. Καρράς, Αντεπίτροπος.

Γραμματέας : Λεων. Γιάτσης.

Με την αρχή της Συνεδριάσεως ο Σύμβουλος Γεώργιος Καραχάλιος που ορίστηκε εισηγητής από τον Πρόεδρο, εισάγει στην Ολομέλεια το σχέδιο νόμου που έστειλε το Υπουργείο Οικονομικών (Γενικό Λογιστήριο του Κράτους - Υπηρεσία Συντάξεων) με το Π.Π. 26/592/Μ13/4-49/10.5.1983 εγγραφó του στο Γενικό Επίτροπο της Επικρατείας για επέκταση διαδοχικής ασφάλισης από τον Ιδιωτικό Τομέα στο Δημόσιο, τα Ν.Π.Δ.Δ. τους Ο.Τ.Α. και αντίστροφα και άλλες διατάξεις, για να γνωμοδοτήσει σύμφωνα με το άρθρο 73 παράγρ. 2 του Συντάγματος.

Το σχέδιο αυτό έχει ως εξής :

Άρθρο 1.

Αναγνώριση χρόνου απασχόλησης στον ιδιωτικό τομέα ως συνταξίμου από το Δημόσιο.

Στα άρθρα 12 και 37 του Π.Δ. 1041/1979 (ΦΕΚ Α' 292), όπως ισχύουν σήμερα, προστίθεται η ακόλουθη παράγραφος, η οποία λαμβάνει αριθμό 10 στο άρθρο 12 και 8 στο άρθρο 37.

Επίσης υπολογίζεται ως συντάξιμος, ύστερα από συμπληρωματική εισφορά και προσμετρείται στη λοιπή συντάξιμη υπηρεσία του υπαλλήλου, ο χρόνος της προηγούμενης απασχόλησής του σε τομείς έξω από το Δημόσιο, τους ΟΤΑ και τα άλλα Ν.Π.Δ.Δ., για τον οποίο ήταν ασφαλισμένος σε ασφαλιστικό οργανισμό κύριας ασφάλισης.

Ο χρόνος αυτός θα λαμβάνεται υπόψη, αν έγινε ανάληψη εισφορών ή χορήγηση από τον ασφαλιστικό οργανισμό εράπαξ παροχής ή αν χρησιμοποιήθηκε για συνταξιοδοτικούς σκοπούς. Αν από τη νομοθεσία του οικείου φορέα προβλέπεται δυνατότητα επιστροφής των εισφορών αυτών ή της εράπαξ παροχής, με σκοπό την αναγνώριση του χρόνου ως συνταξίμου, ο χρόνος αυτός υπολογίζεται, εφόσον γίνει η επιστροφή. Χρόνος ασφάλισης στον ΟΓΑ δεν λαμβάνεται υπόψη. Όπου ο χρόνος ασφάλισης υπολογίζεται σε ημέρες, τριακόσιες τέτοιες ημέρες λογίζονται, για την εφαρμογή του παρόντος, ως ένα έτος, είκοσι πέντε δε ως ένας μήνας.

Η αναγνώριση του ανωτέρω χρόνου γίνεται με πράξη της αρμόδιας Διεύθυνσης του Γ.Α.Κ., η οποία εκδίδεται σύμφωνα με το άρθρο 66 του παρόντος, και η οποία υπόκειται στα ένδικα μέσα που προβλέπονται από το άρθρο αυτό. Με την πράξη αυτή καθορίζεται και το ποσό της συμπληρωματικής εισφοράς.

Η συμπληρωματική εισφορά γίνεται, είτε κατά την διάρκεια υπηρεσίας του υπαλλήλου, είτε κατά την εξοδό του από αυτή, με καταβολή στο Δημόσιο εισφοράς 8% επί των μηνιαίων συνταξίμων αποδοχών του (βασικός μισθός επίδομα χρόνου υπηρεσίας και επίδομα ευδοκίμου παραμονής, όπου καταβάλλεται), εφόσον πρόκειται για εν ενεργεία υπάλληλο, ή των αποδοχών βάσει των οποίων κανονίστηκε η σύνταξη του, εφόσον πρόκειται για συνταξιούχο, όπως έχουν διαμορφωθεί, κατά το χρόνο υποβολής της αίτησης, και επί χρονικό διάστημα ίσο με τον αναγνωριζόμενο χρόνο. Το ποσό της εισφοράς μπορεί να εξοφληθεί με επιλογή του ενδιαφε-